

תחיית המתים על קברו של רבי שמעון בר יוחאי

האירוע התרחש ביום ל"ג בעומר שנת ה'תרפ"ג. את סיפור המעשה מביא מחבר הספר "הילולא דרבי שמעון בר-יוחאי" [בדף ט' א'] שהיה עד ראייה למעשה. וכך הוא כותב:

"לא אוכל להתאפק ולעצור מלספר מעשה ה', מעשה נס נפלא כי נורא הוא, אשר בעינינו ראינו, והנני עד ראייה לספר בקהל מעשה נס ופלא שראיתי בעיני בהיותי במירון ביום ל"ג לעומר בשנת תרפ"ג שחל אז ל"ג ביום השישי..."

(את עדות זו מביא גם מחבר הספר "טעמי המנהגים" - בפרק ענייני הילולא דרבי שמעון בר יוחאי, עמוד רס"ג) וזה תוכנו של האירוע המדהים: באותו ל"ג בעומר שחל ביום שישי, השתתפו עשרות אלפי חוגגים שעלו למקום הציון של רבי שמעון בר יוחאי במירון. רוב הקהל העצום שהיה שם, נשאר גם לשבת, והייתה זו שבת נפלאה של התרוממות עילאית. עם סיום תפילת המוסף של המניין האחרון סמוך לחצות היום (הקהל התפלל בבית המדרש שעל יד הציון הקדוש בכמה מניינים), נשמעו לפתע צעקות מחרידות של אישה אחת - אמא של ילד קטן שהביאה את בנה למירון כדי לעשות לו "חלאקה". בנה הפעוט מת פתאום ושכב ללא רוח חיים, הרופאים הרבים שהיו במקום בדקו מיד את הילד, וקבעו שהוא מת כתוצאה מהידבקות במחלת הכולרה. הרופאים הורו לסגור את הציון ולערוך בדיקות רפואיות לכל הנוכחים במקום.

כל אותו הזמן המשיכה אמו, של הילד לזעוק וליילל ולבכות מרה על בנה המת. מחבר הספר מעיד: "אנוכי בעיניי ראיתי את הילד מונח על הארץ ירוק ומת. כל הקהל שהיו שם הצטערו מאוד על הילד ועל צערה של אמו, ומרוב צער לא יכולנו לעשות קידוש ולסעוד את סעודת השבת. ופתאום

קמה אם הילד, לקחה את בנה המת על ידה, ירדה למטה (הילד שכב כל הזמן באחד החדרים הקטנים הנמצאים בגג הקבר הקדוש בחצר) - לבית הכנסת שעל יד הציון הקדוש של רבי שמעון בר-יוחאי, הניחה את הילד על הרצפה, ובקול מר זעקה וצעקה: הוי צדיק! ווי צדיק! רבי שמעון אני אמתך, באתי לכאן לכבודך כדי לגלח את בני יחידי אשר נתן לי השם יתברך בזכותך, באתי לקיים את נדרי אשר נדרתי להביאו לכאן ביום ל"ג בעומר, אתמול הבאתי אותו חי ועשיתי לו את התספורת בשירים ובזמירות, בתוף בכינור במשתה ובמחול, ועכשיו רבי שמעון הצדיק! איך אני יכולה לנסוע מכאן בלי הילד, באיזה פנים אבוא הביתה???

וקולותיה ובכייתה זעזעו את כל המקום הקדוש, ולב מי לא נמס כמים לשמוע את קול צעקות האישה מרת הנפש! לאחר מכן קמה האישה ואמרה: רבי שמעון הצדיק! רבי שמעון הצדיק! הריני הולכת ומניחה לפניך את בני כמו שהוא, אנא ממך - אל תביישני - אל תחזיר פני ריכם - אנא!!! תחזירו אלי חי כמו שהביאתי אתמול אליך, ויתגדל ויתקדש שם ה' יתברך ושמן העולם, וידעו כולם כי יש ה' בעולם וצדיקים שופטים בארץ, היא יצאה וסגרה את הדלת של הבית כנסת, ורק הילד המת נשאר שם שוכב לבדו.

כעבור כמה דקות נשמע מתוך בית הכנסת קול בכייתו של הילד כשהוא צועק אמא! אמא! אחד הרבנים הגדולים ששהה במקום פתח את הדלת - והנה למול עיניו עומד הילד על רגליו בוכה וצועק - אמא, תני לי מעט מים אני צמא מאוד!!! נתנו לו מים והאם לקחה אותו והעלתה אותו לחדר, הקהל כולו עמד נדהם מתחיית המתים של הילד, כולם באו לראותו, הרופאים הרבים שהיו שם, בדקו אותו והודו שאין זה דבר שבדרך הטבע, אלא מעשה ניסים של תחיית המתים שנעשה בזכות התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, ומיד הורו על ביטול הסגר.

ד"ר יוסף טרומטר 03-5078467

גיליון שבועי תלמוד תורה "ברסלב - שיר חדש" תל אביב
לכבוד המלכה

שַׁבְּתֵי קִדְשׁ
פֶּרֶשֶׁת
בְּהַר

עלון מס' 15
י"ג אייר תשפ"ב

אדרבא / הרב ישראל יצחק בזאנסון שליט"א

טעימה

"העולם לא טעמו אותי כלום עדיין. אלו היו שומעין רק תורה אחת שאני אומר עם הניגון והריקוד שלה, היו כולם בטלים בביטול גמור. הינו כל העולם כלו אפילו חיות ועשבים וכל מה שיש בעולם, הכל היו מתבטלים בכלות הנפש מגדל עצם התענוג המופלא והמופלא מאד מאד". (חיי מוהר"ן). לכל תורה יש ניגון ולכל מאמר ריקוד. הסימן שהלומד טעם את טעמן של התורות, הוא כשהוא מתחיל להשתעשע בהן, לשיר ולרקוד - על הצלילים ועל הקצב שדברי התורה הבזיקו בליבו פנימה. כמה נפלא ללמוד תורת 'אזמרה' כיוון שהארותיה כבר משנות לטובה את תפיסת החשיבה שלנו ממור למתוק בצורה ניכרת. אבל אין זו עדיין 'טעימה' הראויה לשמה, עד שנקלוט את המסר המוזיקאלי שמתנגן בין השורות! הדרך הכי ישרה כדי להתקרב למעלות הללו, נקראת 'ללכת עם התורות'

כלומר לבחור תורה אחת לתקופה, לגרוס אותה יום - יום ולהתעמק בה, להקשות עליה ולנסות לתרץ, לחקור להתבונן וגם להתפלפל... ועל כולן להפציר ולהתחנן לפני ה' כדי שיתן לנו את חלקנו בתורה זו. עד כדי שתהפוך ההתייחסות אליהן לחוויה רגשית-עקבית ועד שתהפוך התורה שאיתה הולכים לחלק בלתי נפרד מהעולם הפנימי שלנו. או אז, יתעוררו בתוך לבנו הבזקים מלודיים, הדים שמימיים השייכים למטמוני הלימוד. ואז יתעורר גם רצון לשיר ולזמר - 'אזמרה'!
כשכר לכאלה הישגים ישתנה קולנו לטובה עד שבלי תוכחה ובלי שום מוסר נצליח להרים את המורל של כל אנשי סביבתנו - לרבות את מצב הרוח שלנו.
זו תורה וזה שכרה. אזמרה, רק אזמרה.

"אשרי משכיל אל דל" / הר"ר איתי בכר שליט"א

רבים מהעולם היו עד עכשיו עוטים 'מסכות' על פניהם כולם שווים מבחינה חיצונית ומתחת למסכה מבעבעים תסבוך ושבך, סטייה וחרדה. על כל אדם המיומן שידע להביט מעבר למסכה ולשאול מה מסתתר תחתן? דווקא בעת 'משבר' קל יותר לזהות, הדברים צפים!
ועכשיו ש"הכל נפתח" והחיוכים חוזרים לאוויר העולם על כל אחד ואחד לזהות האם החיוך אמיתי האם אפשר לעזור, האם אני אישית מסיים את תפקידי רק ב"מלבין שיניים".

בתורה מובא שעלייתו של יוסף הצדיק, ממאסר למלכות, החלה מראיית הזולת. מדי בוקר נכנס היה לשרת את שרי פרעה, המשקה והאופה. והנה, על בוקר אחד נאמר וַיָּבֹא אֵתָם וְהִנֵּם זָעִפִּים. הוא רואה, הוא מרגיש. יוסף נוהג ברגישות ושואל מִדַּעַ פְּנִיכֶם רָעִים הַיּוֹם. זוהי הנהגה מלכותית! חז"ל אמרו שעתידיים אנו להישאל ביום דין "המלכת את חברך בנחת רוח?" (אוצר מדרשים עמוד גז). פירושו הפשוט - האם הענקת לחברך הרגשת מלכות? והנה, לא תמיד ביכולת האדם לפתוח ולפנות. צריך לקיים 'את פתח לו'. לשאול בכנות בשלומי, לבדוק ולחפש.

אנו מחסידיו של הננמ"ח מוזהרים על ידו ללכת עם תורה רפ"ב עד כמה שאדם צריך לחפש ולמצוא את הטוב בכל היודי והעזרה היא עזרה רוחנית שמוציאה אותו מהמקום שעמד למקום גבוה יותר ברוחניות. כלשונו הטהור "וְהִזְהִיר רַבְּנוּ וְזָכְרֵנוּ לְבָרְכָהּ מְאֹד, לַיְלִיךְ עִם הַתּוֹרָה הַזֹּאת, כִּי הוּא יְסוּד גְּדוֹל לְקַל מִי שְׂרוּצָה לְהִתְקַרֵּב לְהַעֲבִיר... כִּי רַב גְּנֵי אָדָם שְׂרוּחִים מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, עֶשֶׂר רְחוּקִים הוּא מִתְּמַת מִרְחָ שְׂרוּחָה וְעֵצְמוֹת, מִתְּמַת שְׂנוּפְלִים בְּדַעְתָּם, מִתְּמַת שְׂרוּאִים בְּעֵצְמוֹם גְּדֹל קִלְקוּלָם שְׂקֵלְקוּלוֹ מֵעֲשִׂיָּהֶם, כִּל אֶחָד כְּפִי מֵהַ שְׂיוּדָע בְּעֵצְמוֹ אֶת נִגְעוֹ לְבָבוֹ וּמְקַאֲוָיו, וּמִתְּמַת זֶה הֵם נוֹפְלִים בְּדַעְתָּם, וְהֵבֵן מִנְּאֻשִׁים עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי..."

וככל שאדם יתאמץ בחיפוש הטוב לזולת יזכה הוא עצמו לטובות רוחניות מאת השי"ת כמו שאומר רבנו (שם) "וְכָל הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת יְהִי נִכְלָלִין בּוֹ, וְהוּא יַעֲמֵד וְיִתְפַּלֵּל עִם כָּל הַטּוֹב הַזֶּה" כידוע שהמילה נתן נקראת ישר והפוך כאשר אדם נותן פשוט שהוא מקבל.

במרכז פרשתנו יש 'אבן יסוד' במהות עם ישראל - וְכִי יִמּוֹךְ אֶחָיִךְ וּמָטָה יָדוֹ עִמָּךְ וְהִחֲקֶךָ בּוֹ. חיזוק הזולת, הושטת יד תומכת ונשיאה עמו בעול. זהו 'תו תקן' וקוד גנטי לזרע אברהם. עה"פ אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל (תהלים מא) נאמר במדרש, 'אשרי נותן לדל' אין כתיב כאן - אלא 'משכיל אל דל'. לראות ולהתבונן במצבו, ולהשכיל איך להטיב עמו. ישנו בענין זה משל נפלא של המגיד מדובנא, שאמרו על הפסוק "אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו ה'" וכך הוא אומר:

ישנם שני סוגי אנשים גומלי חסדים. ישנו אדם שאינו מחפש לעשות חסד, רק אם מזדמנת לו אפשרות לגמול חסד עם יהודי - הוא יעשה זאת. אם בא אליו עני הביתה, דופק על הדלת ובוכה שאין לו מה לאכול, או אם יפגוש אותו בביהכ"נ ויבקש ממנו כסף לאכול - ייענה לו ויתן לו את מבוקשו בסבר פנים יפות. אבל אם יום או יומיים לא יבוא עני זה לביהכ"נ, הוא לא ילך לבדוק מה מצבו.

לעומת זאת ישנו אדם אחר, שכשעוברים יומיים ועני זה לא בא לביהכ"נ, הוא מתחיל לחשוב: מה פתאום הוא לא מגיע? וכי התעשר לפתע?! ודאי הוא חולה! ומה הוא אוכל בינתיים? מסמרים, אבנים!?!... ואז, במקום שימתין עד שהעני יבוא אליו, הוא הולך אל ביתו של העני, דופק בדלת ונכנס. הוא רואה אותו שוכב במיטה חולה, אין לו מה לאכול. הילדים צועקים ללחם, ואפילו את האפשרות ללכת לבקש לא היתה לו עקב מחלתו. בראותו כך, מיד נרתם אותו בעל חסד לעזור לו ולחלצו ממצבו הקשה.

אומר המגיד מדובנא, האדם השני שלא המתין שהעני יבוא אליו, אלא הלך בעצמו לחפש את העני ולסייעו בכל מה שבידו, גם הקב"ה מצדו כביכול 'הולך לחפש אותו'. הוא לא יכול להתפלל? - בטח קרה לו משהו! הבה נראה במה ניתן לעזור לו!...
אלו דבריו הנפלאים של המגיד, וכך הוא מפרש את הפסוק: "אשרי משכיל אל דל" - אם הוא לא מחכה לשמוע את הדל, אלא משכיל מצדו לחפשו ולתת לו, "ביום רעה" - כשהוא ימצא, חלילה, בעת סכנה רעה ולא יוכל אפילו לבקש את העזרה הנצרכת לו - "ימלטהו ה'".

החידה השבועית
נשאת פרוסים
"וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית הן לא נזרע ולא נאסף את תבואתנו" (כה"כ), הרי בשנה השביעית עדיין יש מה לאכול מהתבואה שגדלה בשנה השישית והשאלה הייתה יותר ראויה מה נאכל בשנה השמינית כיוון שבשביעית אין זורעים כלל.
ומדוע כתבה התורה "וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית?"
לתשובות נא לשלוח לפקס שמוספרו 03-5181735

מאמר חסידות
עבודת השם
יש שתי דרגות בעבודת השם - עבד ובן. עבד הוא מי שאומנם עובד את השם בכל כוחו, מקיים את כל המצוות ונזהר מכל העבירות, אבל בעצם הוא רוצה עדיין את העולם הזה ואת תענוגותיו, אלא שהוא מכריח את עצמו ומשבר את רצונותיו, ומשקיע את כולו בעבודת השם.
דרגה זו היא אומנם חשובה ויקרה, ואשרי מי שעובד את השם גם כך, אלא שיש דרגה גבוהה עוד יותר, והיא דרגת ה'בן'. המדובר ביהודי שכל כך מתאמץ ומשקיע בעבודת השם, עד שאפילו הגוף שלו הזדכך, כך שאין לו שום רצון אחר בעולם מלבד רצון השם. אצלו כל התורה והמצוות אינן נחשבות כעבודות, כי אדרבה - זה כל תענוגו ושמחתו.
ברור שתחילת עבודתו את השם היא רק באופן הראשון, כעבד, אלא שעלינו להתרגל לשמוח בקיום המצוות ובעבודת השם עד שכל הרצון שלנו יהיה בעיקר לתורה ולמצוות, כפי שציוו לנו חז"ל: "ואהבת את ה' אלוהיך בכל לבבך" - בשני יצריך" (ברכות נד). היינו, שלא יעבוד אדם את השם רק ביצר הטוב שלו, בעוד שיצרו הרע עדיין משתוקק לרע, אלא יכוון את כל רצונותיו לעבודתו יתברך.
(עפ"י ליקוטי הלכות, ברכת השחר ג, יח-ט)

מפני התלמיד
דוד כהן צדק נ"י
כיתה ד'

להרגיש בצער הזולת

"וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו גר ותושב וחי עמך" ספרו על החפץ חיים שבאחד הלילות התעוררה אשתו משנתה ולתדהמתה ראתה כי בעלה איננו במיטה. מיד היא נחפזת לחפשו ולאחר המון זמן היא מצאה אותו כשהוא ישן על ספסל וידיו תחת מראשותיו. שאלה אותו הרבנית:

מה קרה, מדוע עזבת את המיטה הרכה והעדפת לשכב על ספסל קשה?
השיב החפץ חיים לרבנית שאחינו בית ישראל הפליטים מתגלגלים בחוצות ונימוקים מרעב ומקור ובנינו הצעירים שוכבים בחלופות בחזית המלחמה והמוות מרחף נגד פניהם ואיך יערב לישון על מיטתי במנוחה וברוחה.

ליקוטי הלכות על הפרשה

כלל ויסוד כל התורה כולה הוא, שצריכים להזהר מאד לבלי להטעות את עצמו בזה העולם, כי העולם הזה מטעה את האדם לגמרי, וכמו שבכל הקניינים והמטא ומתן, צריכים להיות נזהר מאונאות והטעיות, כמו כן בעיקר הקנין של האדם בעולם הזה, שהוא לקנות תורה ומצוות בבחינת אמת קנה, צריכים גם כן להזהר מאונאה וטעות. כי כמה וכמה פגמים ופניות חס ושלום יש בהתורה ומצוות של רוב העולם. כי על ידי מעשיות הפגומים, על ידי זה הטוב שלהם פגום הרבה. ואי אפשר להינצל בשלמות מהאונאה וההטעיות של זה העולם, כי אם על ידי התקרבות להצדיק האמתי. על כן צריכים לבקש ולחפש מאד את הצדיק האמת, ולשפוך לבו כמים נוכח פני השם שיזכה למצואו, כדי שיזכה על ידו לברר המדמה שלו, כדי שינצל על ידי זה מכל ההטעיות והאונאות הבאים על ידי בלבול המדמה. ויש שמאמיני בהצדיק האמת ומתחיל להתקרב אליו, אבל אין התקרבותו בשלמות עד שיזכה על ידי זה לברור המדמה בשלמות, זה בחינת אונאה פחות משתות [=פחות משישית], כי על ידי שהתחיל להתקרב באמת להצדיק האמת, על ידי זה יצא קצת מבחינת נוגה (שהוא בחינת אונאה שתות), כי הצדיק מכריע אותו בכל פעם אל הטוב ולא הקדשה, ועל כן האונאה שלו היא בבחינת פחות משתות וניתן למחילה, כי זה הצדיק הוא בבחינת ואיש חכם יכפרנה. אבל מי שאינו מתקרב אל הצדיק, רק עומד על המשקל, שאינו חולק עליו; וגם אינו רוצה להתקרב, זה בחינת אונאה שתות, שהוא בחינת נוגה שלפעמים נכלל בקדושה ולפעמים להפך, ועל כן הוא בסכנה גדולה, אם לא ישתדל להתקרב באמת, שלא יפול חס ושלום לרע גמור. אבל על כל פנים כל זמן שהוא בבחינת אונאה שתות, שאינו מכריע לכאן ולכאן, אזי הוא בחינת קנה ומחזיר אונאה, היינו שכל התורה ומצוות ומעשים טובים שלו, שהם עיקר קנין האדם באמת כנ"ל, כל אלו הקניינים יתקיימו, רק שיצטרך להחזיר האונאה, כי יצטרך תיקון וברור גדול לברר התורה ומצוות שלו מהאונאה וההטעיות שלו. אבל זה שטעונו בבחינת יותר משתות, הינו שנפל כל כך עד שחולק לגמרי על הצדיק שזה בחינת יותר משתות, היינו שבחינת נוגה נכלל בקליפה חס ושלום, שם הוא בחינת ביטול מקח לגמרי. שכל הקניינים שלו בטלים ומבוטלים לגמרי, ועליו נאמר **כאשר בא כן ילך ומאומה לא ישא בעמלו**. ויצטרך לסבול מה שיסבול בכמה גלגולים וכו', עד שהצדיק יחזור ויתקנו מחדש לגמרי.

(אוצר היראה, צדיק רכ: על פי: שם, חושן משפט, שלוחין הל-ט-מ)

הורים כותבים / ר' שמואל זינדברג נ"י

הרצון
אנו נמצאים בעיצומם של ימי ספירת העומר, כותב ספר החינוך (מצוה שו) שספירת הימים מבטאת את הצימאון וההשתוקקות ליום קבלת התורה וכלשוננו: " ולפי שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה... והוא העיקר והסיבה שנגאלנו ויצאנו ממצרים כדי שיקבלו את התורה בסיני ויקיימוה ומפני כן נצטוונו למנות ממחרת יום טוב של הפסח, עד יום נתינת התורה, להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף אל ליבנו כעבד ישאף צל וימנה תמיד מתי יבא העת הנכסף אליו שיצא לחירות, כי המנין מראה לאדם כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא.

קשה מהחינוך עצמו כיון שהספירה נועדה לבטא ציפייה לקראת מתן תורה כדרך אנשים שסופרים לקראת יום או אירוע מיוחד, שהוא משאת נפשם וחלום חייהם, אם כן צריכה היתה ספירת העומר להימנות באופן הפוך, ולדוגמא ביום הראשון עוד ארבעים ותשע ימים, ביום השני עוד ארבעים ושמונה ימים וכן הלאה, והחינוך מתרץ כדרכו שאדרבא בזה אנו מראים את עוצם ציפיתנו, שכן מרוב תוחלתנו חוששים אנו להזכיר את מרחק הימים הרב שנצטרך להמתין עד קבלת התורה, לפיכך אנו מתחזקים בכך שכבר עבר עוד יום ועוד יום.

מתירוצו הנפלא נלמד כמה אדם שחותר לזכות לקיום התורה צריך להתרכז והבליט כמה כבר הוא זכה ויש לו, ולא להיפך להתבונן כמה הוא חסר כי בזה הוא יתחלש ויתקרב מלהמשיך לספור אמנם נאמרו עוד כמה תירוצים לקושיית החינוך ואפשר ללמוד מהם הלכתא ברבתא בענין ההתקרבות להשם יתברך.

ומפה נלמד יסוד חשוב שהקב"ה מונע ממישהו איזשהו דבר זה לא כי הוא לא רוצה לתת לו את זה אלא להיפך הוא רוצה לתת לו את זה בצורה מושלמת וצריך לפני כל שפע לתקן כלי לקבל השפע ועיקר הכלי הוא הרצון לקבל את זה, ובזה שמונעים אותו, מורמים לו שהוא צריך להתעורר ברצון חזק יותר לקבל את הדבר, ובזה נתקן הכלי ונעשה האדם מוכשר לקבל השפע, ולכן אל יפול לב האדם בראותו שנמנע ממנו משהו הרבה זמן בין ברוחניות ובין בגשמיות כי בזה שממשיך לרצות מתקן כלים נפלאים לקבל השפע ויכול לקבל שפע גדול יותר

אמנם חשוב להסביר יסוד גדול שהרצון הוא לא רק צורך לקבלת התורה דהיינו הוא לא רק אמצעי לקבלת התורה, אלא הוא עצמו תכלית הבריאה לרצות ולהשתוקק להתקרב לבורא עולם ובזה שרוצה להתקרב לבורא ולקבל עליו את התורה הקדושה בזה מקיים כבר תכלית הבריאה אע"פ שעדיין לא נעשה מבוקשו.

וכן מוכח מהגמרא בבא קמא בהסבר שיטתו של רב במשנה שמבעה זה אדם וראיתו מן הפסוק "אמר שומר אתא בוקר וגם לילה אם תבעין בעיני" והמעין בגמרא יראה נכוחות כי כל מהות האדם היהודי הוא בקשה ורצון והשתוקקות להשם יתברך כי זה כל מהותו וכן מובא בליקוטי הלכות ארם הלכה ג' ושם כתב שכל מטרת ירידת הנשמה מעולמות העליונים להאי עלמא שפלה היא על מנת שיהיה אצלה התגברות הרצון בתוך גוף שמושך לדברים אחרים ומתוך המניעה תתגבר ברצון חזק והרצון עצמו הוא תכלית הבריאה ולא רק אמצעי שמשמש אותנו להגיע לקבלת התורה אלא אנו חיים ויונקים מהרצון וההשתוקקות עצמה להשם יתברך.

ועל פי זה דברי קושיית החינוך תתורץ כי לא רק שהרצון משמש כאמצעי אלא שהוא גם שפע בפני עצמו וכל רצון ורצון משפיע על האדם אע"פ שהוא עדיין לא השיג את מטרתו בזה. כי הרצון בעצמו הוא תכלית הבריאה וכמו שכתב מוהר"ת זצ"ל ומכל רצון ורצון של האדם הגם שעדיין לא זכה למבוקש נעשים תיקונים עצומים שאין לשער ובפרט בימי העומר שיעיקר להשתוקק ולכסוף לזכות לקבלת התורה ויש לנצל ימים אלו לתהילים ותפילות וליקוטי תפילות שרבי נתן העיד על הספר שהוא מעל הרוח הקדש, וע"י זה יושפע שפע רב בכל העולמות. שבת שלום ומבורך!

פינת התלמיד

הראל קילזי נ"י - כיתה ד'

הילולת רבי מאיר בעל הנס - רבי מאיר משכין שלום בין בני זוג

בירושלמי מובא סיפור מיוחד המלמד על ענוותנותו של רבי מאיר בעל הנס: "פעם גזר אדם אחד על אשתו שאיחורה להגיע לביתה בליל שבת, מפני שנשתתה בדרשתו של רבי מאיר, שלא תיכנס הביתה עד שתלך ותירק בעינו של הדרשן, הלא הוא רבי מאיר. צפה רבי מאיר ברוח הקודש, ועשה עצמו כאילו יש לו כאבים בעינו, ואמר: 'כל אשה שיודעת ללחושי בעין, תבוא ותלחשי'. אמרו לה שכנותיה: 'לכי ורקי בעינו, וכך תוכלי לחזור לביתך'. כשבאה

אצל רבי מאיר, שאלה: 'יודעת את ללחושי בעיני? מרוב פחדה של אותה אשה, אמרה לו: 'לא'. אמר לה רבי מאיר: 'דקי בפני שבע פעמים ויוקל לי יותר מאשר אם ידעת ללחושי'. לאחר שעשתה כן, אמר לה: 'לכי אמרי לבעלך: אתה אמרת פעם אחת, ואני ירקתי שבע פעמים'. אמרו התלמידים לרבי מאיר: 'רבי, כך מבזין את התורה? הלא אילו אמרת לנו, היינו מביאים אותו ומלקים אותו, והיה הוא מתרצה ומפייס את אשתו'. אמר להם: 'ולא ירא כבוד מאיר ככבוד קונו? מה אם שם הקודש שנכתב בקדושה, אמר הכתוב שיימחה על המים בשביל להטיל שלום בין איש לאשתו, וכבוד מאיר לא כל שכן?'

דבר המחנך / הרב'ה אברהם קוזק שליט"א

פסח שני - כח הצעקה

בשבוע הבעל"ט יחול פסח שני שהוא יום השלמה למי שלא חגג את פסח ראשון, וכן תחילת התגלות אורו של הרשב"י, ונוסד מחמת טענת בני ישראל להקב"ה כפי שנאמר בפרשת בהעלותך שזעקו אל משה 'למה נגרע' שאף שנטמאו בפסח ראשון ולא יכלו לעשות את הפסח.

והביאו בספרי החסידות את קושיית הקדמונים על שאין היגיון בטענתם כלל, שהרי הסיבה שלא עשו פסח ראשון משום שלא יכלו מחמת אונס, והיכן מצינו שיהיה תקנה לאדם שנאנס ולא קיים מצוה, וכי אדם שלא אכל מצה בליל הסדר ישלימו למחרת בבוקר, ולא מצינו כזה דבר, ומה רצונם?

וביאר הרבי מגור החידושי הר"ם שהאמת על פי השכל אין שום היגיון לקבל את טענתם, אלא מכיון שעל אף שזה מושלל כל שכל מחמת כאבם וצערתם האמיתית, הם באו עם זעקה אמיתית מלב קרוע ושבור "למה נגרע" שאין אנו יכולין להמשיך את החיים ללא קדושת קרבן פסח ראשון, ומכח התשוקה האמיתית והצעקה מתוככי הנקודה הפנימית שבלב 'א' געשריי', זכו שנפתח להם מן השמים פתח שהוא מושלל היגיון שכלי להשלים את הקדושה שנחסר להם, וזה לימוד לכל הדורות שאדם בכח הזעקה האמיתית מעמקות הלב יכול לפעול שיפתחו לו שערי שמים חדשים וישועות חדשות.

"ונה מצא תן בעיני ה'"

ילדי כיתה א' בת"ת עורכים תערוכת תיבות נח

מילתא דבדיחותא

אדם לא-חכם הלך לסעוד סעודת פורים בבית חברו, אחרי כמה זמן מתחילים רעמים, בריקים וגשם עז ניתן ארצה.. הלא חכם אומר: איך אצלינו להגיע הביתה? החבר אומר לו: מה הבעיה? תישן אצלנו ומחר תלך, שסמ האורח והסכים להצעה, תוך כדי שהם מתארגנים לשינה הם לא מוצאים את האורח, קוראים לו וקוראים לו פותחים רואים את האורח רטוב כולו ורועד, ואין עונה. אחרי 20 דקות דפיקות בדלת, הם אמרו לו: איפה היית? ענה לו הלא-חכם מה אני יעשה הלכתי הביתה להביא פיג'מה.

אחד עבר במסלול המסך והבריח משאית של עגבניות. המוסס אומר לו: "העונש שלך זה לאכול את כל העגבניות". האיש עולה במר ליבו על המשאית ומתחיל לאכול את העגבניות, ותוך כדי אכילה הוא מתחיל לצחוק בקול רם: ואומר: "הלך עליך ששן. ששון זה הסוף שלך...", ומתגלגל מצחוק. המוסס שואל את האיש: מי זה ששון, ולמה אתה ככה צוחק? עונה האיש: ששון זה חבר שלי שנמצא כאן בתור למכס עם משאית של פלפל חריף..

פינת

ההתבודדות

- * עקר התפילה להשם יתברך בפשטות גמור כתינוק לפני אביו כאשר ידבר איש אל רעהו.
- * העיקר הוא האמירה בפה להרבות בפה דיבורים של תחינות ובקשות והתעוררות הלב בא מילא.

- * ולבנו הוא לב אבן גדול וכבד מאד ואי אפשר להרים אותו בשום אופן רק על-ידי שיקח פטיש שהוא הדיבור ועל ידו יכולין לשבר ולפוצץ את לב האבן ואז נוכל להרים אותו להשם יתברך והבן

